

MARTINUS CENTER KLINT

TEMAFÖRDJUPNINGSGRUPPEN 2017
VECKA 3 OCH 4

Från självbevarelsedriftens dominans till intellektualitetens tilltagande uttryck i konst, vetenskap och humanitet

©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk.

Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk.

Läs mer om upphovsrättslagen på www.retsinformation.dk.

**FRÅN SJÄLVBEVARELSEDRIFTENS DOMINANS TILL INTELLEKTUALITETENS
TILLTAGANDE UTTRYCK I KONST, VETENSKAP OCH HUMANITET**

Den äktenskapliga lyckan degenererar i takt med utvecklingen av den maskulina polen i kvinnan och den feminina polen i mannen. Samtidigt växer behovet av att forska i sanningen om livet och manifesteras sin växande intellektualitet i humanitetens tjänst och som konstnär och utövare inom vetenskapen.

LÄSPLAN

Måndag

LIVETS BOG, DEL 3 – ST. 647, 1044–1047 3

Tisdag

LIVETS BOG, DEL 4 – ST. 1146–1153 9

DEN EVIGA VÄRLDSBILDEN, DEL 3 – SYMBOL NR 33..... 13

Onsdag

LIVETS BOG, DEL 1 – ST. 129–131 14

LIVETS BOG, DEL 5 – ST. 1826 17

Torsdag

LIVETS BOG, DEL 5 – ST. 1827–1830 19

Fredag

SMÅBOKEN – JULEVANGELIET – KAP. 21–23, 25–27..... 23

Måndag

LIVETS BOG, DEL 3

ST. 647 *Realiteter som visar att jordelivskretsloppet fortsätter. "Fortplantningsväsen" och "skaparväsen" och dessas "mellanstadier". Det sexuella poltillståndet och företeelser som inte låter sig ändras genom "förförelse" eller "uppföstran"*

Ett jordelivs kretslopp har här passerat revy inför våra blickar. De fyra årstiderna har utvecklat sig framför oss. Vi har sett ett fysiskt jordeliv börja som ett väsen i groddtillstånd. Vi har sett det växa fram till kulmination och blomstring. Och vi har sett det degenerera, vissna och dö. I vårt dagliga liv skapar denna syn djupt vemod hos många. De vet ännu inte, att *inget kretslopp kan existera utan att vara ett led eller en enskild "spiral" i ett "spiralkretslopp"*. Trots att väsendena ständigt som faktum upplever uppfyllelsen av det gudomliga budet: *"Så länge jorden består skall härefter sådd och skörd, köld och värme, sommar och vinter, dag och natt aldrig upphöra"*, så är de dock inte säkra på att detta bud gäller själva det levande väsendets medvetande. De kan alls inte förstå att även detta medvetande omöjligt kan existera utan att vara ett "spiralkretslopp". Och med denna sin brist på vetande, tro och tillit till den gudomliga Försynens kärleksfulla bud ser de den fysiska döden eller ett kretslopps avslutning som liktydigt med ett upphörande för evigt av väsendets existens. Och hopplösheten och därmed sorgen och vemodet är därför de härskande faktorerna i jordmänniskans begravningstraditioner.

Men varför skulle då inte kretsloppets fyra grundprinciper eller "årstider" följa det gudomliga budet lika säkert och orubbligt i jordelivskretsloppet som de osvikligt följer det i årskretsloppet? –

Finns det då ingenting i vår just genomgångna upplevelse av jordelivskretsloppets "årstider" som kan visa oss, att det här finns "växter" eller "träd" som, även om de är bladlösa och till synes döda, dock kan överleva vintern och uppenbara ett nytt flöde av medvetande, framträda i form av en ny vårs praktfulla trädkronor, blomsterkolorit och fågelsång? – Jo, genom en högre form av iakttagande kunde vi absolut inte undgå att upptäcka vissa företeelser som otvetydigt visade, att jordelivskretsloppets deltagare också var deltagare i andra kretslopp. *Vi såg sålunda de två väsenkategorier, av vilka den ena representerades av dem som lever i "föräldraglädjen" och den andra av dem som lever i "skaparglädjen". Och samtidigt är det naturligtvis ett faktum att det finns en stor skara, ja, det stora flertalet, som lever i mellan- eller övergångsstadier mellan dessa två kategorier, det vill säga väsen som delvis njuter av "föräldraglädjen", även om de inte precis har en hel barnskara, utan bara ett eller två barn, samtidigt som de också njuter av "skaparglädjen", även om de ännu inte blivit specialister i de stora manifestationerna eller genialiteterna. För fullständighetens skull nämner vi här, att det givetvis också finns väsen som varken har barn eller i nämnvärd grad har skapat något, utan som närmast lever en vagabonderande snylftillvaro på samhället som bedragare, tiggare eller "kroniskt arbetslösa", det vill säga sådana som finner varje förevändning för att undvika verkligt nyttigt arbete mycket kärkommen.*

Varför är då inte alla jordmänniskor i jordelivskretsloppet lika? – Att de uppträder i de här nämnda "fortplantningstyperna" och "skapartyperna" samt i all synnerhet som mellan- eller "övergångstyper" mellan dessa två, detta är ett faktum som inte kan rubbas, ett faktum som blir desto påtagligare eftersom dessa

väsen är för intellektuella för att kunna känna sig helt lyckliga blott och bart genom "föräldraglädje" och för primitiva för att kunna få ett rikt medvetenhetsliv enbart genom osjälvisk "skaparglädje". Deras sexuella poltillstånd är alltså sådant, att deras kön pendlar mellan "fortplantningstypen" och "skapartypen". Tidvis är de mycket lyckligt ödesbundna i den djuriska förälskelsens traditioner, och tidvis stönar de tungt under efterverkningarna därav och lovprisar, hoppas på och trängtar efter de tillvaroformer som är frigjorda därifrån och som ligger bortom den fysiska fortplantningsprocessen. Självfallet är det inte bland dessa väsen man finner den verkligt stora barnaskaran och inte heller den oöverträffade genialiske intellektuelle skaparen, t. ex. en "Kristus".

Då den jordiska mänsklighetens framträdande kulturpersoner nästan alla, mer eller mindre, hör till den här beskrivna, i sexuellt hänseende pendelsvängande typen, är det inte så egendomligt att den i äktenskapligt och fortplantningsmässigt avseende inte representerar det kulminerande, frodiga djuriska fortplantningslivet, och å andra sidan inte heller representerar en värld av överflödande genialisk, intellektuell samhällsharmoni eller administration. Denna mänsklighets mentalitet är splittrad, såväl i moral som i politik och samhällsordning. Allt är här ett mellanting mellan två stadier: "släktets fortplantning" och "genialiskt skapande". Och detta mellanting åter är kollisioner mellan de sexuella och därmed mentala "pendelsvägningarna". Kollisionerna är detsamma som krig i alla former och alla faser. Zonen är "de olyckliga äktenskapens zon" och kan med rätta även kallas "de icke färdiga skapartalangernas zon".

Jordmänskligheten består sålunda i realiteten av ofärdiga väsen. Men då naturen aldrig i något fall låter någonting framträda som ofärdigt utan att det samtidigt befinner sig på väg mot det färdiga tillståndet, så finns det inte någon som helst anledning att se på den jordiska människan som ett slutgiltigt färdigt väsen. Ser vi på väsendena inbördes, så framträder somliga som mer färdiga och andra som mindre färdiga. Varför skall då några väsen födas mindre färdiga än andra? –

Att det inte är den fysiska åldern som här är avgörande ser man tydligt vid närmare studium, i det att dessa icke färdiga väsen inte når fram till att bli färdiga i sitt pågående jordeliv, och ingen kan hinna ifatt någon annan. De kan naturligtvis t. ex. lära sig ett och samma hantverk eller hinna upp varandra i vetenskapliga studier och få samma examensbevis eller betyg, men detta är inte någon verklig intellektualitet, utan baserar sig bara på intelligensmässig träning eller övning och betyder inte att dessa väsen blivit likställda i kosmisk fullkomlighet. De befinner sig alltså lika långt från varandra i det verkliga "fortplantningsstadiet" eller "intellektuella skaparstadiet". Det är sålunda tydligt att det här inte alls är fråga om vanlig intelligens eller träning, utan helt enkelt om detta: att väsendena i sitt materiella "jordelivskretslopp" framträder i ett högre kretslopp, som endast kan passeras eller tillryggaläggas genom en hel kedja av "jordelivskretslopp". Väsendenas utvecklingsstandard är alltså avhängig av detta "högre kretslopp", vare sig den låter väsendet framträda som pygmé i djungeln eller som professor vid en kulturstats universitet. De skilda intellektualitetsnivåer som dessa två medvetandeformer representerar är helt och hållet stadier i detta "högre kretslopp" och låter sig inte förändras genom uppfostran. Pygmén kan inte i sitt nuvarande jordeliv hinna ifatt kulturväsendenas främsta representanter i verklig intellektualitet, hur mycket han än tränar sig och hur god uppfostran detta jordeliv än må skänka honom.

Men liksom pygmén i sitt nuvarande jordeliv inte kan bli något högintellektuellt väsen, varken genom uppfostran eller träning, så kan inte heller ett starkt maskulint eller feminint fortplantningsväsen genom uppfostran fås att ändra sexuell polinställning i sitt nuvarande jordeliv. Naturligtvis kan polinställningen

inte heller förändras genom "förförelse". Ett väsen kan endast "förföras" i realiteter som hör hemma i "jordelivskretsloppet" men inte i realiteter som har sin rot i "det kosmiska spiralkretsloppet" självt. En ung maskulin man kan "förföra" en motsvarande ung feminin kvinna till samlag eller en så kallad "naturlig" sexuell akt, emedan denna "förförelse" är en utlösning av bådars naturliga kroppsliga krav, är ett naturligt behov för deras absolut sunda välbefinnande. Men samme maskuline man skulle svårligen kunna "förföra" en kvinna, vars maskulina pol är den bestämmande i hennes väsen. Hennes sexuella tankar eller kroppsliga krav är av annan natur än den feminina kvinnans och kan inte få utlösning genom den "naturliga" akten. Skulle det verkligen lyckas mannen att få henne att gå med på samlag, så skulle det absolut sunda välbefinnande som en sådan akt bör ge parterna, helt utebli för hennes del. Det är en parning mellan ett "fortplantningsväsen" och ett "ickefortplantningsväsen". Ett äktenskap som enbart baserar sig på ett sådant förhållande är inte något äktenskap. Det är en abnormitet. Och trots "förförelsen" är kvinnan alltjämt i sitt innersta väsen ett "ickefortplantningsväsen", alldeles oberoende av om "förförelsen" fick följder som gjorde henne till mor. Hennes femininitet blir visserligen förstärkt, men detta beror ingalunda på någon kosmisk väsensförändring i hennes medvetande, utan enbart på den förstärkta funktion hos modersorganen som varje befruktning åstadkommer till avkommans beskydd, och är endast tillfällig. Skillnaden mellan henne och en feminin kvinna är sålunda inte en skillnad som kan upphävas genom "förförelse". Den är en skillnad mellan två olika stadier inom ett kretslopp som är högre än "jordelivskretsloppet", och det är därför som den inte kan upphävas inom detta sistnämnda.

Naturligtvis inträffar samma företeelse, fastän i omvänd ordning, om en mycket feminin kvinna äktar en man, vars feminina pol är den allt dominerande i hans medvetande. Att en sådan man, även om han råkar bli far, inte förändras ett dugg, utöver detta att han fått det äktenskapliga tillståndet ännu mer utlevt eller passerat, detta är också ett orubbligt faktum. Ett liknande kontaktlöst tillstånd uppstår, om en starkt maskulint polinriktad man skulle falla för en starkt feminint polinriktad mans "förförelse" och gå med på en utlösning. Hos den sistnämnde är utlösningen en betingelse för det sunda välbefinnandet, hos den förstnämnde uteblir välbefinnandet helt – bortsett från reaktionen av själva sädesuttömningen. Ja, akten skulle i hans medvetande till och med skapa leda och avsky mot "förföraren". Och han skulle efter denna erfarenhet vara ännu mera maskulint inställd och kvinnobegärande i sitt sexuella krav än han tidigare varit. "Förförelsen" kan sålunda inte heller här omskapa väsendet. Om denne "förförde" man inte reagerade just som vi här beskrivit, utan mer eller mindre kände välbefinnande vid den så kallade "onaturliga" akten, skulle detta ju bara avslöja att hans egen feminina polinriktning redan tagit sin början. Han är redan inne på det andra väsendets artområde. Hans yttre maskulina framträdande är då i realiteten endast kroppsligt. Mentalt sett tillhör han redan medvetet eller omedvetet den andre mannens sexuella område.

Att somliga av dessa väsen försöker dölja detta sitt tillstånd genom att förespegla sig själva och andra att det enbart är för pengarnas skull som de inlåter sig på den andre mannens sexuella område, detta är för den utvecklade forskaren endast en ytterligare bekräftelse på att de för länge sedan har lämnat den ultramaskulina polinställningen. Man har ännu aldrig sett att något väsen speciellt gillar att befinna sig på en levnadsbana som det med hela sin själ känner avsky för och upplever som ett "helvete". Och det har ännu aldrig varit någon allmän regel att prostitutionens utövare med all kraft kämpar och arbetar för att befria sig eller komma bort från sitt abnorma levnadssätt. Tvärtom saknas hos sådana väsen helt de hemska själskval och olyckliga sinnestillstånd som de

faktiskt skulle befinna sig i, ifall de mentalt och kroppsligt vore ultramaskulint eller ultrafeminint polinriktade och endast av tvingande omständigheter, för livsuppehållets skull, måste leva i ett mot en sådan medvetande- och kroppsinställning stridande tillstånd. De trivs i regel utmärkt. Och det är denna frånvaro av själskval som gör det till ett faktum, att detta deras levnadssätt – bortsett från att det naturligtvis är bedrägeri – i realiteten är ett kamouflage för deras från den ultramaskulina eller ultrafeminina polinställningen avvikande tillstånd. Deras medvetande representerar företeelser som man varken kan vänja sig vid eller kan vänja sig av med under ett enda jordeliv. Deras blandade polinställning representerar ett steg eller stadium i ett högre kretslopp än jordelivskretsloppet.

ST. 1044 *Varför räkneförmågan började bli aktuell för väsendet. "Underhållningsbegäret" eller den konstnärliga sidan hos väsendet uppstår*

Och härmed har vi fått en mycket märklig och orubblig bekräftelse på de kosmiska analysernas identitet med den absoluta sanningen. Ty för den utvecklade sanningssökaren kan det endast vara en bekräftelse på de kosmiska analysernas identitet med denna sanning, när ett system – som visserligen är skapat av människor, men inte alls i avsikt att vara uttryck för livets högsta kosmiska analyser eller världsbilden – dock inte har kunnat undgå att just bli ett levande uttryck för eller identiskt med dessa analyser. Att denna överensstämmelse mellan livets kosmiska analyser och talsystemets struktur inte kan vara "slumpartad", utan tvärtom är uttryck för en inre orubblig samhörighet, detta är vad talsystemets tillkomst bekräftar för oss. Hur kom då talsystemet till? – Ja, är det inte på det viset, att jordmänniskan redan på ett tidigt stadium började känna det mer och mer nödvändigt eller livsviktigt att i det dagliga livet kunna ge uttryck åt tingen eller företeelserna i form av "antal"? – Efter hand som hennes tankeförmåga växte, blev hennes liv alltmer komplicerat. Hon fick fler och fler detaljer att räkna med. Så länge väsendet ännu var ett primitivt djur, var livet så enkelt och naturligt, att instinkten någorlunda kunde klara de få företeelser som det var nödvändigt för väsendet att vara orienterad i. Djuret tar sin föda där den finns. Det behöver inte betala med några pengar eller bytesvaror. Det skall inte "handla". Att hålla reda på maken eller maken och avkomman var inte heller så krävande att en förmåga att "räkna" var nödvändig, eftersom de naturliga drifterna i form av föräldra- och maktprincipen nog kunde reglera denna sida av väsendets framträdande. Även när det gällde vänskap och fiendskap var instinkten den stora regulatorn. Det var alltså först när väsendet genom utvecklingen nådde fram till det stadium där det verkliga tänkandet började, som livet blev mera komplicerat. Då började ting eller detaljer framträda som var skapade av denna tankeförmåga och som därför inte helt omedelbart kunde förstås med hjälp av blotta instinkten. Dessa ting var skapade av en begynnande intelligensförmåga och måste därför analyseras av intelligens. Och ju mer utvecklad tankeförmågan blev, desto flera sådana företeelser blev den i stånd att skapa. Och slutligen blev det ett levande, dagsmedvetet fält i väsendets medvetande, där detaljerna inte var de ursprungliga självbevarelsebegärens, utan i stället alltmer "underhållningsbegär". Det är dessa "underhållningsbegär" som efter hand blivit till det som vi i dag benämner "konst" och "vetenskap".

ST. 1045 *Den konstnärliga sidan hos väsendet blir till självbevarelsesdrift. Räkneförmågan är en av denna självbevarelsesdrifts första konstarter*

De ovannämnda begärens är i dag så utvecklade, att de nu blivit till verkliga, naturnödvändiga led i självbevarelsesdriften hos begärens upphov. Detta vill alltså säga, att dessa inte kan undvara den glädje och lust som begärens skänker sina sanna utövare, även om de skulle kunna tjäna sitt uppehälle med andra syssel-

sättningar. Tar man ifrån dem denna form av manifestation och livsupplevelse, dödar man deras livslust. Då tynar de bort liksom plantor i olämplig jordmån. Detta är något att tänka på för de myndigheter som har med fördelningen av arbetet att skaffa. Och här ser vi skillnaden mellan människa och djur. Medan djuret egentligen inte kräver något annat för sin livslust än födan och äktenskapspartnern, har kraven på dessa två företeelser degenererat eller trängts i bakgrunden hos människan, i samma mån som de nya intressena – som är ovidkommande för de nämnda två företeelserna – nu blivit till dominerande livslust och därmed till självbevaringsdrift hos individen. Vi kan inte här komma närmare in på detta problem, blott nämna att ”räkningen” är en av de första konstarterna hos denna på tänkandet baserade självbevaringsdrift. Och givetvis har den, liksom alla andra stora och ädla egenskaper, kommit till endast gradvis.

ST. 1046 *Vid djurets gräns för vad det klart kan skilja åt i fråga om antal*

Genom instinkt eller automatfunktion kan väsendet redan som djur klart urskilja och uppfatta sig självt. Man måste därför säga att det kan uppfatta ”ett”. Därutöver kan det urskilja och uppfatta sin make eller maka, vilket då betyder att det uppfattar begreppet ”två”. Då det även känner skillnad på sin make eller maka och ett främmande väsen, kan det alltså förnimma begreppet ”tre”. Då det dessutom till en viss grad kan skilja mellan sin egen avkomma och främmande avkomma, kan det delvis uppfatta begreppet ”fyra”. Och här har vi i stort sett kommit till gränsen för vad djuren kan prestera när det gäller att bedöma antal. Och detta är också i verkligheten just så mycket som de har bruk för i sin självbevaringsdrift. Självfallet kan de inte ge uttryck åt denna sin förmåga i siffror eller tal. En sådan förmåga skulle de ju inte heller ha något särskilt bruk för i sin självbevaringsdrift. Det är först när väsendets ”underhållningsbegär” eller konstnärliga sida blivit till självbevaringsdrift, som förmågan att uttrycka sin uppfattning eller förnimmelse av mångfald, genom den findefiniering som talsystemet ger möjlighet till, blivit verklighet. Den konstnärliga sidan hos väsendet är just i sig själv blott en utvidgad förmåga att uppenbara eller meddela sig. All konst har skapats eller blivit till av meddelelsebegär. Man känner av en eller annan orsak glädje i att skapa tingen och därigenom få sina tankar manifesterade i materia.

ST. 1047 *Jordmänniskans utveckling av sifferspråket har uppnått fullkomligheten. Hennes utveckling av bokstavsspråket skall efterhand nå samma fullkomlighet. Denna fullkomlighet är livets kosmiska analys*

Manifesterade tankar eller idéer kan endast vara detsamma som meddelanden, oberoende av om vi kallar ett sådant meddelande ”skrift” eller ”tal” eller om vi betecknar det som ”måleri” eller ”skulptur”. Det blev således en större och större livsbetingelse för väsendet att kunna meddela sig med medväsendena och ge uttryck för sitt innersta väsen, sitt eget liv. Och det är denna utveckling av meddelelseförmågan som skall kulminera i den här i ”Livets Bog” beskrivna fullkomliga manifestationen eller nästakärleken. Men innan den kan nå denna kulmination, måste väsendet, medvetet eller omedvetet, vara i besittning av alla de erfarenheter som kan avlägsna all ovilja eller allt motstånd mot objektet för denna kärlek, så att det kommer i kontakt med de lagar på vilka hela världssalltet är baserat. Väsendet måste, medvetet eller omedvetet, vara ett med dessa lagar, vilket är detsamma som att vara ett med Gudomen, med andra ord framträda som ”Guds avbild”. Och såväl bokstavsspråket som sifferspråket hör i verkligheten till de äldsta företeelserna på det konstnärliga området hos väsendet. Och som vi sett har människans utveckling av sifferspråket redan uppnått denna fulländade standard, där språket är ett med världslagarna, ett med Gudomen. Det är samma fulländning som nu efter hand också skall göra sig gällande i tal- och bok-

stavsspråket. Som vi vet genom "Livets Bogs" kosmiska analyser, kan alltså även detta språk ge uttryck åt världsalltets struktur, lagar och principer, kulminerande i det högsta och fullkomligaste facit som över huvud kan finnas till, nämligen det som visar sig vara Guds egen syn på tillvaron och som uttrycks i orden "allt är mycket gott".

Tisdag

LIVETS BOG, DEL 4

ST. 1146 *Den jordiska människans konstnärliga intressesfär ligger utanför det äktenskapliga området och verkar därför underminerande på detta*

Jordmänniskan framträder alltså med två sexuella naturer i sin mentalitet och organism. Hon är inte längre ett väsen som enbart är "enpoligt". Hon känner också sympati för väsen som inte hör till "det motsatta könet", ja, hon har till och med i utomordentligt stor utsträckning intressen som inte alls ligger inom det rent äktenskapliga området, alltså det område som enbart har till uppgift att värna, beskydda och glädja äktenskapspartnern och avkomman. Hon har således i stor utsträckning "konstnärliga intressen". Allt som förekommer under begreppet "konst", och hit hör i själva verket också "vetenskap", har ingenting alls med make- eller äktenskapsprincipen att göra, utan verkar tvärtom underminerande på denna. Är det inte just så, att dessa intressen hos den ena parten i äktenskapet mycket ofta skapar svartsjuka eller jalusi hos den andra parten? Handlar det inte i många fall om att den ena parten försummar den andra parten i äktenskapet på grund av sina konstnärliga intressen? Går inte dessa intressen hos den store konstnären eller vetenskapsmannen före allt annat? I motsatt fall blir detta väsen aldrig någonsin ett geni. Bara på det fält där man kan skänka det väsentliga av sitt liv, sitt intresse och sin energi kan man bli geni. Det betyder naturligtvis inte att det inte finns gifta genier, men man ska inte tro att ett sådant äktenskap kan vara lyckligt, om den andra parten uteslutande är ett väsen som till hundra procent fordrar sin äktenskapliga rätt. Ett sådant väsen kommer att motarbeta sin makes geni och tyrannisera och underminera det på alla tänkbara sätt. Bara ett väsen som självt har utvecklats därhän att det ivrigt odlar konstnärliga intressen, och därför också självt medvetandemässigt befinner sig ett bra stycke utanför det rent äktenskapliga området, kan förstå sin äktenskapspartner, varigenom äktenskapet kan bli någorlunda drägligt mellan parterna.

ST. 1147 *Jordmänniskans konstnärliga och vetenskapliga intressen är en oäkta "sidomake", som kan hållas vid liv enbart på bekostnad av den äktenskapliga energin och därför gör väsendet till en degenererad äkta make eller maka, men till en "större människa"*

De vetenskapliga och konstnärliga intressena är således något som inte är speciellt "djuriskt" – de utgör tvärtom något som är speciellt "mänskligt". Väsendet kommer alltså under sin utveckling till en punkt då det börjar "fria" till och förena sig med dessa intressen, som därigenom blir ett slags oäkta "sidomake". Det är självklart att ett sådant oäkta "sidoäktenskap" inte kan undgå att ställa krav på sin upphovsman. Och då det så småningom blir ett livsvillkor för konstnären eller vetenskapsmannen att uppfylla dessa krav, kan han omöjligt bli lycklig eller uppleva normal livsglädje eller livslust om han inte uppfyller dem. Men då detta omöjligt kan ske utan att utveckla energi eller livskraft, kan kraven alltså inte uppfyllas utan att sådan energi eller livskraft i motsvarande grad går förlorad för uppfyllandet av det äktenskapliga kravet. Eftersom det fullkomliga äktenskapliga kravet uteslutande måste vara att den ena partnern ger sig själv till hundra procent åt den andra partnern i äktenskapet, kan detta väsen omöjligt uppfylla ett hundraprocentigt fullkomligt äktenskap när en del av dess livslust enbart kan manifesteras genom att dess konstnärliga eller vetenskapliga intressen uppfylls. Den store konstnären, den store vetenskapsmannen, det stora geniet är alltså i äktenskapligt hänseende, det vill säga i den djuriska parnings- eller makeprinci-

pen, ett mycket starkt degenererat väsen. Men då verkligt ädel konst eller vetenskap i absolut mening endast kan existera som ett direkt kollektivt eller gemensamt gott inom mänskligheten, med andra ord till sist endast kan vara uttryck för eller identiskt med "kärlek till nästan" och därmed vara uppfyllelsen av lagen för tillvaron, är geniet eller konstnären, om än en degenererad äkta make, dock en "större människa". Detta sista gäller naturligtvis bara inom hans genis område. På andra mentala områden kan han ju fortfarande vara ett högst ofullkomligt väsen, ja, kanske till och med ibland stå på gränsen till det amoraliska. Men här skall de törnar eller bittra erfarenheter som det amoraliska oundvikligen skapar för väsendet så småningom förädla det och föra upp dess moraliska sida i nivå med den moral som det redan kunnat utveckla inom sitt geniala konstnärliga kunnande.

St. 1148 *Var man finner de fullkomliga äktenskapen och därmed uppfyllelsen av det gudomliga budet: "Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden"*

Då det begynnande intellektuella väsendet, konstnären, vetenskapsmannen eller geniet således är ett degenererat väsen på det äktenskapliga området, är det inte inom dessa väsens krets som vi finner de strålande och lyckliga äktenskapen med många friska och livskraftiga barn. Nej, då måste vi tillbaka till de väsen för vilka de konstnärliga intressena ännu är av mycket underordnad natur, ja, ännu i hög grad är helt obegripliga och således ännu inte i nämnvärd grad kolliderar med deras äktenskapliga intressen. Vi måste tillbaka till de väsen, för vilka äktenskapspartnern och avkomman till hundra procent upptar intresset och för vilka det därför inte finns något annat i tillvaron som på ett nämnvärt sätt kan framkalla deras intresse. Där tillvaron enbart betyder äktenskap, hem och barn och där alla andra intressen bara rör sig om att äga pengar, en solid livsställning eller ett välavlönat arbete för att därigenom kunna garantera sig själv den högsta lycka som det äktenskapliga samlivet innebär för en, där finner vi naturligtvis den fullkomliga äktenskapliga zonen. Där förekommer de livslånga och verkligt lyckliga och barnrika äktenskapen. Där kulminerar uppfyllelsen av Skaparens ord till Adam och Eva: "Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden."

St. 1149 *Det hundra procentigt äktenskapliga väsendet kan uppfylla Skaparens bud om att föröka människorna, men det kan omöjligt uppfylla hans bud om att "lägga jorden under sig". Detta kan endast uppfyllas av helt andra väsen*

Men den allsmäktiga Gudomen påbjöd Adam och Eva något mer än detta att "vara fruktsamma och föröka sig". Den gudomliga viljan och meningen med jorden var inte enbart att få den uppfylld med jordmänniskor, utan även att dessa väsen skulle "lägga jorden under sig". Men denna del av den gudomliga påbudet, det vill säga det geniala skapandet eller kunnandet, kan dessa hundra procentigt äktenskapligt inställda väsen inte uppfylla. Här blir det således ett faktum att det är dessa väsens uppgift att "föröka" eller "mångfaldiga" jordmänniskorna, medan det behövs andra väsen för att "lägga jorden under sig". Dessa andra väsen måste alltså i lika hög grad ha till sitt hundra procentiga huvudintresse att "lägga jorden under sig" som de förstnämnda har familjelivet eller de äktenskapliga företeelserna till huvudintresse.

St. 1150 *Vad är "konst"?*

För att "föröka" eller mångfaldiga jordmänniskorna måste det finnas parningsliv, det vill säga familjeliv. Men för att "lägga jorden under sig" är det nödvändigt med "konst". Vad är då "konst"? "Konst" är förmågan att inkarnera "högintellektualitet" i materien. "Högintellektualitet" i sin tur är en kombination av mental materia eller energi, i vilken bland annat intelligens och känsla befinner sig i jämvikt eller balans, och tack vare denna medvetandemässiga jämvikt eller balans är varje

slags utlösning av hetsighet eller vredesutbrott en fullständig omöjlighet. En sådan balanserad kombination av kraften eller energin bakom viljan kan endast leda till fullkomlig skapelse eller manifestation. Det som gör en manifestation eller skapelse ofullkomlig är uteslutande en olycklig kombination av dessa energier bakom viljeföringen. Om det är för mycket "känsla" i förhållande till "intelligens", blir skapelseprocessen eller manifestationen i sin högsta form ologisk, och precis detsamma blir fallet om det är för mycket intelligens i förhållande till känslan bakom viljan. Bakom varje skapelse eller manifestation måste det först utlösas ett begär efter att vilja denna manifestation eller skapelse. Men detta begär leds enbart i kraft av viljan. Denna åter är, för jordmänniskans vidkommande, den mobiliserade kombinationen av de två medvetandenergierna "känsla" och "intelligens". Och denna kombination kan som sagt framträda som en representant för alltför mycket "känsla" i förhållande till "intelligens" eller alltför mycket "intelligens" i förhållande till "känsla".

ST. 1151 *När det bakom viljeföringen är för mycket "känsla" i förhållande till "intelligensen"*

Om det är för mycket "känsla" i energikombinationen bakom viljan, blir denna i motsvarande grad ledd av "sympati" för tillfredsställelse av begäret utan hänsyn till konsekvenserna av detta tillfredsställelse. Det betyder i sin tur att "sympatin" på grund av denna brist på "intelligens" överstrålar den åstundade manifestationen eller skapelsen till en sådan grad att den bländar individen. Denne kan då i motsvarande grad inte se de absolut olyckliga konsekvenser eller obehagligheter som är förknippade med tillfredsställelsen av begäret och kan därför inte förebygga eller undgå dessa. Och dessa obehagligheter kommer då att vidlåda manifestationen, som därför inte blir den tillfredsställelse för individen som han ursprungligen hade önskat eller hoppats, ja, den kan i värsta fall bli helt omöjliggjord. Individen uppnår således i detta fall bara besvikelse plus de obehagligheter, smärtor och lidanden som den bristande intelligensmässiga insikten i viljeföringen av manifestationens skapelse åstadkommit. Hans energiutveckling framstår därför för honom själv som "förspild" eller "meningslös". Och att en manifestation eller energiutveckling är meningslös, betyder att den är "ologisk". Men en meningslös eller ologisk manifestation är ju en energiförlust, en förminskning av upphovets normala manifestation eller framträdande. Detta framträdande kan därför inte vara i överensstämmelse med den normalitet som annars gör sig gällande i själva naturen eller livet som "uppfyllelsen av lagen". Ett sådant väsens manifestation är genom sitt förspillande av krafter ett minus i förhållande till sin omgivning. Och här har vi således den absoluta motsatsen till den manifestationsform som vi kallar "allkärlek" eller "kärlek till nästan". Varje manifestationsform som gör sitt upphov till ett minus för sin omgivning är alltså orubbligt identisk med "kärlekslöshet". Att denna "kärlekslöshet" kosmiskt sett har sin motsatta pol på ett annat ställe i kretsloppet, där den blivit till en insikt som endast kan utlösas som "kärlek" och i överensstämmelse med detta kan uppgå i livets stora huvudfacit, där "allt är mycket gott", är ju en sak för sig och ändrar inte på det förhållandet att den är "kärlekslöshet" inom sitt upphovs nuvarande lokala medvetandefält och där skapar realistiska lidanden, som väsendet oundvikligen måste lära sig att ta ställning till i sin dagsmedvetna viljeföring. Ett sådant väsens manifestationer är alltför långt borta från det geniala för att kunna vara "konst".

En manifestation som är ologisk och meningslös eller som utgör ett totalt förspillande av krafter kan inte representera eller vara uttryck för förmågan att inkarnera högintellektualitet i materien. Sådana manifestationer visar bara på den ännu framträdande djuriska manifestationen i väsendet eller dess dominerande framträdande som ännu inte färdig människa.

Ovannämnda omständighet gör sig naturligtvis också gällande, om väsendets energi- eller kraftkombination bakom viljeföringen uppvisar alltför mycket intelligens i förhållande till känslan. Utlösningen av den skapelse eller manifestation som är begärets objekt blir då viljeledd på det mest raffinerade, intelligensmässiga sätt. Väsendet har genom sin relativt överlägsna intelligens till en viss grad förmåga att förutse de eventuella hinder eller obehagligheter som kan uppstå när det skapar den manifestation som tillfredsställer dess begär, och kan därigenom i samma grad förebygga dessa. Det kan kamouflera sin avsikt gentemot väsen som annars skulle vara dess motståndare och skapa hinder för begärets tillfredsställelse. Det kan ljuga och inbilla sådana väsen att dess avsikt är en helt annan än den i verkligheten är. Det kan lura in dessa motståndare i en fälla och eventuellt röja dem ur vägen och således på ett mörkt och kärlekslöst sätt avlägsna alla tänkbara hinder och därmed få sin önskan eller åstundan tillfredsställd.

Men en manifestation eller skapelse som är kamouflerad och alltså är en osanning, är ett bedrägeri gentemot omgivningen och representerar därför en falsk kontakt med denna omgivning. Och en falsk kontakt är ju detsamma som en disharmoni, ett missljud i den harmoni eller "uppfyllelse av lagen" som naturen överallt i sig själv representerar. Den är alltså ett "sår", en "skada" eller ett "sjukt parti" i den livets stora organism som ett väsens omgivning i sin samlade helhet alltid orubbligt representerar eller utgör. Och eftersom det oundvikligen är "uppfyllelsen" av livslagarna att en organism med all kraft motarbetar sjukdom, sår och skador inom sitt område och därmed skapar hälsa, är det också ett faktum att denna organism eller naturen även vill "läka" den disharmoni, de sår och skador som en individ skapar genom sitt kamouflerade eller osanna och mot livslagarna stridande uppträdande eller viljeföring. Att på så sätt utveckla denna form av intelligensmässig verksamhet för att få sina begär tillfredsställda, gör alltså väsendet till en kontrast till naturens organiska struktur eller själva livets mening, vars absoluta mål endast är den fullkomliga "behagsförnimmelse" vi redan känner till som den absoluta "kärleken till nästan" eller "allkärleken". Men går man emot naturens eget skapande av "behagsförnimmelse" för en själv, måste det självfallet föra med sig att denna förnimmelse i motsvarande grad blir mindre. Det är en sådan försvagning eller förminskning av livets egen utlösning av den sanna "behagsförnimmelsen" för individen, som denne genom sina sinnen i samma grad kommer att förnimma som lidanden eller ett olyckligt öde.

Allkärleken är således naturens eller livets högsta och sista facit och det absolut enda som kan betinga att "allt är mycket gott". Denna "allkärlek" eller "kärlek till nästan" utgör en viss bestämd kombination av alltets grundenergier. Dessa måste således hållas i ett visst bestämt utmätt förhållande till varandra, så att varje energis vibration eller insats blir så uppmätt att den blir till fördel för detta sista och stora facit. Men det enda som kan bringa energierna till denna bestämda kombination är det levande väsendets viljeföring, som i sin tur leds av väsendets insikt om "behag" och "obehag". Denna insikt befordras genom sinnen, det vill säga genom organismens beröring med de omgivande energierna såsom medväsendenas och naturens yttringar. Beröringen med dessa yttringar fortplantar sig genom individens organism och de däri befintliga sinnen och skapar reaktioner; dessa reaktioner förnimmer individen som antingen "behag" eller "obehag". Och denna bedömning av vad medväsendena och naturen uttrycker är detsamma som individens insikt eller livsuppfattning.

ST. 33.69 *Djurrikets konst. Figur nr 15*

Med polutvecklingen fick väsendena en begynnande tendens att skapa konst, ett slags uttryck för de ideal man på det speciella utvecklingssteget uppfattade och dyrkade som de högsta. Då detta att bli härskare över och betvingare av andra väsen var de första primitiva och outvecklade människornas ideal, blev dessa ideal de särskilt omtyckta objekten för konst. Denna konst förhäriligade krigens väldiga segerherrar eller erövrarna av andra folk och stater, väldiga bärsärkar och slagskämpar, ja, ibland rentav rövare och banditer, som var segerrika och överlägsna andra väsen i sina mordiska och rövaraktiga bedrifter. Och vad var gladiatorkamperna på liv och död, annat än dyrkan av den dräpande principen? – Och vad var dessa kampers hjältar, annat än dödens hantlangare? – Och vad är våra dagars boxningsmatcher, annat än efterdyningar av forna tiders hunger efter hjältedyrkan och tillbedjan av mörkret eller den brutala maktens överlägsna utövare? – Är inte tjurfäktnin likaså detsamma? – Är inte tjurfäktnin folkets tillbedda hjälte i samma mån som han kan tortera och nedlägga en tjur med sina långa knivar eller sablar? – I sanning, man har här gjort överträddandet av det femte budet till ett folknöje och dyrkar toreadoren långt mer än vad som passar sig för ett folk som i så hög grad påstår sig hylla Kristus och hålla Guds bud. Det är inte så märkligt att mörka karmamoln tycks dra in över jorden och förr eller senare skall komma till utlösning. Hur skall annars en sådan sadism och liknande djävulskt djurplågeri och hedendom kunna avskaffas? – Men ett sådant hedniskt nöje, maskerat i strålände färger och mycken annan materiell glans, är också ett omtyckt motiv för den djuriska konsten. Alla skådespel, all film, alla romaner, noveller osv. är ännu bara halvfärdig konst. Vi ser att dessa konstprodukter slutar där hjälten får sin belöning och skurken får sitt straff. Men detta är absolut något felaktigt, något ofärdigt, något som stimulerar det primitiva väsendet, som tror att ont skall besvaras med ont och att krig är det absolut rätta försvaret mot krig. Men då konstnärerna eller författarna bara kan se ena halvan av det som sker, kan de ju inte heller lovpris eller beskriva något annat. De förstår inte att romanen, skådespelet, filmen eller novellen inte är färdig när hjälten får sin belöning och skurken får sitt straff. De förstår därför inte att slutet finns först där hjälten och skurken möts i förlåtelse och kärlek. Först då är de nämnda litterära konstprodukterna färdiga. Den djuriska konsten lovprisar således i verkligheten den dräpande principen i dess olika förgreningar, liksom den lovprisar parningssympatin eller förälskelsen, som om denna vore verklig eller absolut kärlek, vilket den, som vi tidigare har berört, alls inte är. Den är till och med närmast en motsats till absolut kärlek. Denna djuriska konst kommer att avlösas av en konst som hyllar och lovprisar den absoluta allkärleken eller livets allra högsta, bärande gudomliga fundament. Den kommer att lovpris Gud och den ur mörkret uppståndna människan som Guds avbild, honom lik. Samma konst kommer att i stor utsträckning göra symbolik över kommande realiteter, vilka är otillgängliga för naturell, fysisk återgivning. Motiven för denna mänskliga konst kommer att i särskild grad vara strålarna från Guds eviga ljus i alla dess livgivande förgreningar genom världsalltet.

Onsdag

LIVETS BOG, DEL 1

ST. 129 *Femte avdelningen. Konstnärer. Konstnärer, vetenskapliga forskare och världsåterlösare såsom de redskap med vilkas hjälp ande och kultur skapas. Modern konst, musik och arkitektur*

Femte avdelningen. Inom andra kategorins område finns även en del väsen, vilkas känsla inte tar sig särskilt religiösa uttryck, utan mera framträder i form av *bild-, ton-, scen- och dikt*konst. De känns därför igen under begreppet "konstnärer". Vissa av dessa väsen har dock ett känsloliv som delvis tar sig uttryck i konst och delvis i ett religiöst intresse. Sådana väsen återfinns därför mycket ofta som medlemmar i betydande andliga samfund. Men där finns också väsen som i sitt nuvarande liv, vad anlag och tendenser beträffar, *är vigda helt åt konsten*. Inom denna grupp av väsen finner vi de så kallade "genierna" och "virtuoserna", det vill säga väsen som inom sin särskilda intressesfär nått fullkomning i fråga om rutin och skaparförmåga. Eftersom dessa väsen, enligt senare avsnitt av denna bok, genom flera föregående jordeliv varit knutna till konsten, har de kunnat träna upp sig till fullkomning på sina särskilda konstnärliga områden – trots att de inte har tillägnat sig den religiösa eller moraliska fullkomningen. Detta betyder att *dessa väsen, i fråga om medvetandeskikt som ligger utanför deras särskilt utvecklade konstnärliga områden, mycket väl kan vara primitiva och ofullkomliga, ha många ofärdiga sidor i moraliskt avseende*. Men när deras konstnärliga genialitet kulminerat och inte längre kan hålla deras medvetande bundet, *kommer det att bli deras intresse och mål att tillägna sig den moraliska genialiteten*, vilken de förhållandevis snabbt uppnår i sina kommande liv, tack vare de erfarenheter eller den medvetandeutvidgning de under sin konstnärarbana har tillägnat sig.

I "den gudomliga skaparprincipens" tjänst är konstnärerna en utomordentligt betydelsefull medverkande faktor. Genom sin utpräglade känsla och sin utvecklade skaparförmåga *utgör de, i förening med vetenskapens representanter och världsåterlösarna eller de moraliska genierna, de redskap genom vilka de högre makterna ger massorna näring, väcker dem till liv, skapar förståelse hos dem för skönhet och harmoni, ger dem kultur och ande, så att de kan höja sig ur djurrikets mörka trældom till det förebådade människorikets gudomliga frigörelse*.

Vad deras förhållande till den nya världsimpulsen beträffar, har redan många av väsendena inom konstnärernas led, om än omedvetet, varit besjälade av dess krafter. Detta har så i sin tur, som vi tidigare nämnt, tagit sig uttryck i *modern konst, musik och arkitektur*. Dessa företeelser befinner sig ännu i sitt vardande och är följaktligen ofärdiga, men de är icke desto mindre identiska med *den första gryende morgonrodnaden från en ny, konstnärlig soluppgång över världen*.

Från väsendena i femte avdelningen kommer det inte att bjudas något särskilt motstånd mot det rent religiösa eller moraliska i den nya världsimpulsen; däremot kommer inom denna avdelning att utlösas en del intolerans mot den sida av impulsen som tar sig uttryck i form av konst, eftersom inte alla konstnärer kan förstå de uttrycksformer genom vilken den framträder, samtidigt som de *heller inte har nått fram till toleransens egenskaper*. De kommer därför att i viss utsträckning kämpa emot, men denna kamp blir inte av någon större betydelse, eftersom dessa konstnärer genom sitt utvecklade sinne för konst förhållandevis snabbt blir orienterade.

Orienterande anmärkningar. Med analyserna av andra, tredje, fjärde och femte avdelningarnas väsen har vi förflyttat oss ett gott stycke in i äktenskapazonen, och vi ser då att stora delar av samtliga dessa väsens känsloliv inte är frigjort för det religiösa livet, utan i stället omsätts i "parningsdriften", vilken då yttrar sig i vad vi kallar "förälskelse", äktenskap, föräldrakärlek, familjeliv, familjeförsörjning osv. – med därtill hörande lyckliga och olyckliga verkningar. Ju mer av individens känsloliv som ännu tar sig uttryck i dessa realiteter, desto mindre känsloliv står till hans förfogande för det religiösa eller andliga området; desto mindre är individen andligt sett, och desto större är han materiellt sett. Men då de nyss nämnda avdelningarna ligger inom en zon i utvecklingen, där det sexuella livet – enligt senare analyser i Livets Bog – genomgår en mycket stor kosmisk förvandling, blir vi vittne till att den så kallade "naturliga" sexualiteten inom nämnda zon är stadd i kraftig *degeneration*. Äktenskapen blir därigenom ytliga och olyckliga. Jag har därför kallat denna zon "de olyckliga äktenskapens zon". Den kan i sin tur betraktas som begynnelsestadiet till en annan zon i tillvaron, som jag gett benämningen "ofruktbarhetens zon", eftersom *degenerationen* här har nått fram till ett stadium där väsendena är helt olämpliga som "äkta män" och "äkta kvinnor". Denna zon utgör enligt kosmiska analyser den verkliga gränsszonen mellan den djuriska och den mänskliga sexualiteten. För att förstå detta måste man erinra sig att jordmänniskan, som människa betraktad, ännu inte är identisk med den kosmiska eller fullkomliga människan, utan skiljer sig från denna därigenom att hon tillhör djurriket och kroppsligt sett ännu blott är ett däggdjur och lever under dess lagar, vad kön, befruktning och fortplantning angår. Den fullkomliga människan däremot är ett väsen som lever under helt andra sexuella lagar och betingelser, genom att alla sexuella krafter hos henne är omdanade till anlag som gör hela hennes samlade framträdande till ett praktiskt uppfyllande av lagen för tillvaron, och därvid låter hennes medvetandes sol, renad från allt vad djurisk och ofärdig natur heter – såsom kön, svartsjuka och ägandebegär – likt en känsla av Guds närhet lysa värmande och livgivande på allt och alla i hennes omgivning. Skillnaden mellan jordmänniskan och den kosmiska människan ligger alltså huvudsakligen i detta, att den förstnämnda genom sin sexualitet håller sådana anlag vid liv som knyter henne till djurriket, medan den sistnämnda däremot genom sin sexualitet håller sådana anlag vid liv som knyter henne till människariket. Djurriket och människariket har därigenom var sin särskilda form av sexualitet, som skapar djuriska respektive mänskliga anlag och tendenser. För varje form av skapande, för varje form av medvetandeutveckling ligger således sexualiteten till grund. *Sexualiteten utgör kärnan i "den gudomliga skaparprincipen", och de här antydda problemen kommer därför att under begreppet "den högsta elden" senare analyseras i Livets Bog.*

Sexualitet har hittills inte haft någon särskilt god klang i jordmänniskans öron när andlig utveckling varit på tal. Men detta kommer sig just av att hon varit vittne till all den disharmoni och det lidande, alla de sorger och bekymmer, de lägre tendenser och lidelser, som den ju åstadkommer i jordmänniskornas medvetandeliv. De har härigenom kommit att uppfatta sin sexualitet som det största hindret för andlig utveckling. Men detta har ju endast sin rot i att denna deras sexualitet hör djurriket till och därför befordrar just sådana tendenser som man nödvändigt måste bemästra för att kunna uppnå en högre utveckling, vilket alltså i detta fall vill säga: att bli ett kosmiskt väsen eller en färdigutvecklad människa. Jordmänniskorna har därför bara kännedom om den sida av "den

högsta elden” som upprätthåller djurrikets existens i tillvaron. Men genom att jordmänniskan är ett väsen som i sin utveckling har passerat djurrikets kulminationszon och därför börjat få *mänskliga tendenser*, börjat få *begär efter en renare och mera upphöjd form av tillvaro*, underminerar dessa tendenser och begär de djuriska anlagen och den djuriska naturen. Men härigenom kommer hon i direkt konflikt med sin sexualitet, eftersom hennes djuriska anlag och natur just upprätthålls av denna. Hon kommer därför med nödvändighet att betrakta denna djuriska sexualitet såsom hörande till det så kallade ”onda”. Eftersom jordmänniskan alltså är ett övergångsväsen mellan djur och människa, skall vi finna att huvudparten av hennes lidanden och svårigheter är identiska med degeneration, vilket här är detsamma som *djurrikets undergång i hennes medvetande*. Och denna degeneration måste med nödvändighet också yttra sig i hennes sexualitet. Eftersom andra och tredje kategorins väsen huvudsakligen befinner sig i gränsområdet mellan den djuriska och den mänskliga sexualiteten, kommer detta till uttryck genom många olika slags störningar i deras sexuella liv. Vi finner därför att hos somliga väsen gör sig *en alltför stark förälskelsetendens gällande*, vilken i sin tur leder till *otrohet i äktenskapet, barn utom äktenskapet och skilsmässor*. Vidare finner vi hos andra väsen *barnlösa äktenskap, ovilja mot att föda och uppfostra barn samt barnbegränsning och fosterfördrivning*. I andra fall finner vi *väsen av tvivelaktigt kön och väsen med böjelse för förälskelse i sitt eget kön*. Inom andra och tredje kategorins områden finner vi således *kulminationen av den sexuella degenerationen*. Och då *all sexuell upplysning* – utom när det gäller det så kallade ”naturliga” tillståndet – *hittills inte kunnat frisläppas på grund av massornas omogenhet*, har väsendena varit hjälplösa och levt under mycket ogynnsamma förhållanden, med *förföljelse, hat och missförstånd*, så snart de börjat växa ifrån det ”naturliga” tillståndet. Detta har i sin tur resulterat i svåra förvillelser, utsvävningar och laster, eller sådan *sexuell sjuklighet* som vi benämner *”perversitet”*. Men här bör man lägga märke till, att *jordmänniskans utveckling till en högre värld inte behöver gå genom perversitet*, och att perversiteten i stället är *en sjuklighet*, som mycket lätt infinner sig i den *okunniga och oskyddade* individens sexualitet i den zon där hans övergång från djur till människa äger rum. Denna zon sträcker sig visserligen över hela jordmänsklighetens utvecklingsområde, eftersom jordmänniskan är den sista varelsen inom djurriket. Alla degenerations- och övergångsformer kulminerar därför i detta rike. Men inom den del av detta område som utgör andra kategorins utvecklingsstadier finner vi den största äktenskapliga sönderingen, de största sexuella kriserna och abnormiteterna. Väsendena inom dessa stadier är därför i särskilt hög grad knutna till *”de olyckliga äktenskapens zon”* och *”ofruktbarhetens zon”*. Men där kan naturligtvis finnas undantag, såtillvida att det på samma stadier finns väsen som ännu befinner sig i äktenskaplig harmoni, samt väsen som tillhör ofruktbarhetens zon utan att vara sexuellt sjuka, men dessa faktorer är inte allmängiltiga inom hela området för andra kategorin. Och vi kan därför förstå att den nya världsimpulsen kommer att mötas av ett stort intresse inom dessa två zoner, eftersom den nya världsmoral som utgår från denna impuls skiljer sig från den gamla moralen, genom att den utvidgats till att *med sin vägledning och upplysning omfatta även dessa zoner*.

ST. 1826 *Huvudorsaken till den äktenskapliga degenerationen är inte primitivitet eller omoral*

När det dessutom finns personer som ingått äktenskap och skilt sig både tre och fyra gånger och likväl ständigt är beredda att fortsätta denna vandring ut och in i äktenskapet, såvida inte myndigheterna griper in och sätter stopp för denna taktik, så kan man väl inte påstå att väsen av detta slag är speciellt ägnade för äktenskap eller att de finner den sanna lyckan i denna form av själslig eller psykisk förbindelse. Är de inte snarare att betrakta som väsen vilka faktiskt är rotlösa och därigenom hemlösa i äktenskapet? Att påstå att de är omoraliska och har en låg och usel karaktär, att de är egoistiska och hänsynslösa, detta kan ju till en viss grad vara riktigt, men det är absolut inte detta deras mentala eller psykiska tillstånd som är huvudorsaken till deras äktenskapliga misär. Om vi går längre bakåt i utvecklingen, för att slutligen hamna nere bland djuren, så finner vi hos huvudparten av de högre utvecklade djuren ett strålande äktenskapligt förhållande i parnings- och fortplantningslivet, nämligen hos de djur som just lever i monogami. Och man kan väl inte påstå att dessa djur, t ex lejon, tigrar eller andra rovdjur, inte är egoistiska och av naturen fientligt inställda mot andra varelser. Och dock är det här aldrig fråga om någon vandring ut och in i äktenskapet eller det ingångna parningssamlivet, såsom fallet är hos de nämnda jordmänniskorna. Är då dessa människor ännu mer själviska, hatiska eller mordiska gentemot sina medväsen än rovdjuren? Ja, det är riktigt att de mörka makterna eller den mentala vinterzonen i enlighet med kretsloppslagen kulminerar i den jordmänniska mentala sfären och att det sålunda inte finns någon mer raffinerad eller grymma-re utlösare av den djuriska, dräpande principen än den jordiska människan, som just befinner sig i själva detta mörkers kulminationsstadium. Men här måste man komma ihåg, att det också finns många jordmänniskor som redan för länge sedan passerat detta krigslustens, hatets och hämndens stadium och som på många sätt kan uppvisa stor humanitet, deltaga i allmän filantropisk verksamhet, framträda som geniala konstnärer, vilka med sin konst dagligen skänker människorna stor glädje, underhållning och undervisning och på så vis är med om att bilda skola eller skapa förebilder åt andra i sin speciella konst. Och det egendomliga är just detta, att det är bland dessa väsen man finner de otaliga skilsmässorna och olyckliga äktenskapen, och inte bland de robusta, primitiva och krigslystna individerna eller de väsen som står på egoismens och maktlystnadens stadium eller befinner sig inom erövrings- och kunningslustans område. Härav framgår det alltså tydligt, att de olyckliga äktenskapens allmänna zon utgöres av väsen som redan är långt komna i intellektuell humanitet och verksamhet på samhällsnyttiga områden. Det är här vi finner den största misären och de lösligaste förhållandena inom äktenskapet eller parningstillståndet. Detta faktum visar att äktenskapet för väsendena inom denna sfär eller zon håller på att bli något sekundärt. Dessa väsen lever i stor utsträckning för en annan intressesfär, nämligen odlandet av sin konst eller sin särskilt omhuldade intellektuella sysselsättning, vilken i regel är osjälvisk, humanistisk och samhällsnyttig. Detta betyder återigen alltså, att vi i verkligheten här inte alls står inför några väsen som i gängse mening är kärlekslösa eller hänsynslösa. Det är blott när det är fråga om deras äktenskapliga sida som de verkar omoraliska. Här överträder de i hög grad de föreskrivna morallagarna och blir ytliga, lättsinniga och trolösa. Och det går inte heller att förneka, att väsendena på detta fält kan utgöra diametrala motsatser till sig själva, d.v.s. till den del av deras psyke som inte har med äktenskap att göra. Där kan de vara underbara, samhällsnyttiga väsen som är till stor glädje genom sitt stundom geniala konstnärliga kunnande inom litteratur, musik, teater, måleri och skulptur eller tack vare sin omfattande humana, vetenskapliga bildning och skaparförmå-

ga. Ja, deras samhällsnyttiga intellektuella, konstnärliga verksamhet eller position kan vara så framträdande, att de blir kända världen över, beundrade och ärade av alla nationer, medan de i den andra delen av sitt psyke, den äktenskapliga delen, skapar olycka och lidande såväl för sig själva som för äktenskapspartnern och avkomman. Man har alltså inte rätt att stämpla dessa väsen som odågor eller förfallna, omoraliska och ytliga personer. I stället framstår det som ett faktum, att de är äktenskapligt degenererade i samma grad som de har utvecklat sig i intellektuell och konstnärlig, allmänt human riktning. De har blivit splittrade väsen. Den från djurriket nedärvda parningsprincipen, som en gång var alfa och omega för dem, måste nu dela plats med detta i deras mentalitet eller psyke uppkomna intellektuella, konstnärliga eller mänskliga kunnande. Denna sistnämnda del av deras medvetande eller psyke har i många fall efter hand redan övertagit ledningen av väsendets lust och vilja. Den har blivit det primära, medan det äktenskapliga nu sålunda egentligen bara existerar som något sekundärt för detta väsen. De stora och längst komna konstnärerna eller intellektuella fortsätter att vara konstnärer eller intellektuella oberoende av sitt äktenskapliga haveri, ja utvecklas ibland till och med till ett ännu högre genialt skapande. Är inte många av de vackraste älskogs- eller kärleksdikterna skrivna av personer som led av olycklig kärlek? Men även om sådana i älskog olyckliga väsen verkligen lyckas få dem som de är så hett förälskade i och så högt lovsjunger, så torde det inte dröja särskilt länge förrän de är invecklade i nya förälskelser med ty åtföljande kval i samband med skilsmässa eller befrielse från den tidigare älskade, stundom med risk för en tvivelaktig förälskelse från den nya partens sida. Det är uppenbart att dessa intellektuella inte har ett psyke som kan inordnas under de nedärvda äktenskapslagarna från mosetiden. Om dessa intellektuella väsens sexualliv skulle tvingas in under sådana lagar, skulle de komma att känna sig inklämda i en mental tvångströja av en sådan mäktighet, att själslig besvikelse, melankoli och livsleda skulle kväva all inspiration och ingivelse till deras intellektuella eller konstnärliga manifestationer. Deras intellektuella skaparförmåga, deras geni, skulle vara som en växt som tynade bort i öknen i brist på vatten, fuktighet och näring. Dessa intellektuella väsen har sålunda inte längre ett psyke, för vilket det ortodoxa, vid moselagen bundna äktenskapet kan vara det primära. Om så vore fallet, måste man betrakta deras intellektuella och konstnärliga förmåga eller begåvning, deras geni, som en abnormitet, någonting ont som underminerar deras normala äktenskaps- och parningsförmåga, således ett ont som i allra högsta grad bör bekämpas. Men har mänskligheten råd till något sådant?

Torsdag

LIVETS BOG, DEL 5

ST. 1827 *Djurrikets undergång i jordmänniskans mentalitet eller psyke*

Är det inte den geniala, intellektuella och konstnärliga insikten och skaparförmågan som höjer människan över djurets nivå? Tror någon att det är livets mening eller mål med den jordiska människan att hon enbart skall vara ett ointellektuellt, oskäligt dräktighets- eller fortplantningsväsen, vars enda och högsta lust är att tävla med djuren i att para sig och sätta avkomma till världen? Finns det för övrigt några moderna kulturmänniskor i dag som befinner sig på en så låg och ointellektuell nivå, att de bara existerar som ett slags högre avelsdjur? Är det något av dessa väsen som helt saknar intresse för sådant som ligger utanför parningstillståndet? Det gängse är väl att de alla var för sig hyser sin lilla längtan mot genialiteten på det ena eller andra intellektuella eller konstnärliga området som inte alls har något med deras äktenskapliga natur att göra. Är det inte just därför som de betecknas som kulturmänniskor? Ja, är inte också deras religiösa intressesfär att beteckna som något helt ovidkommande för äktenskapet eller fortplantnings- eller parningsförmågan? Lever inte djuren lyckliga i sitt parningsfält, trots att de helt saknar en sådan religiös intressesfär? Skall man bekämpa intellektualitetens begynnande utveckling av genial insikt och skaparförmåga, måste man börja med att bekämpa den redan hos alla lägre stående människor för att inte säga hos aporna. Det är ju med denna begynnande egenskap som Gud omskapar djuret till människa, till "Guds avbild". Denna "Guds avbild" kan inte vara blott och bart ett ointellektuellt fortplantningsväsen, som endast har intresse för och förmåga till att sätta avkomma till världen. "Guds avbild" måste i stället vara det frigjorda väsen som i kraft av sin intellektualitet kan tänka Guds tankar och uppleva världsbilden och sin egen identitet som tidens och rummets skapare och som därmed är livets herre, som med sitt geni kan skapa i kontakt med Guds uppenbarelser genom naturens skapelseprocesser. Det är tydligt att denna gudomliga förvandling av den jordiska människan inte kan försiggå och utveckla sig i den jordmänniskliga mentaliteten utan att förtränga något av den djuriska sexuella intressesfären. Att kulturmänniskans sexualism sålunda är underkastad en förvandlingsprocess, allt eftersom intellektualiteten och skaparförmågan närmar sig det geniala, detta är likaså ett uppenbart faktum. Att denna utveckling efter hand kommer att spränga de gamla, ortodoxa moralföreskrifterna och idealen, detta är lika följdriktigt och naturligt som att efter natt kommer dag, helt oberoende av hur mycket motstånd, utslungade förbannelser, "helig vrede" och "rättfärdig harm", sladder och förtal man än kommer att använda i sina försök att spjärna emot. Livets kosmiska kretslopp går sin gång. Det djuriska psyket måste gå under i den jordiska människans mentalitet. Den stora intellektuella utvecklingslinjen är redan utstakad i jordmänniskans väsen. Det finns ingen återvändo. Högintellektualiteten och konsten, som är nästakärlekens yttre fundament och verkningar, kan inte hejdas. Väsendena är på väg mot tinnarna. Gud modellerar allt till sin avbild. Väsendena bör i djup vördnad vända blicken mot himlen och ropa: "Ske din vilja".

ST. 1828 *Vad den äktenskapliga degenerationen visar*

Det försiggår alltså en verklig psykisk förvandling av den jordiska människan. Hon degenererar i sin äktenskapliga talang. Denna förvandlings orsak kan alltså spåras tillbaka till väsendets sympatianlag. Medan dessa anlag ursprungligen

endast kunde florera i en äktenskaplig förbindelse och kulminera i en utlösning, så finner de visserligen alltjämt utlösning i en parningsförbindelse med ett väsen av motsatt kön, men denna förbindelse mellan parterna verkar inte som en permanent, varaktig harmoni i ett ömsesidigt begär att äga varandra. Den sexuella förbindelsen är mera liksom en kortvarig återupplevelseepok eller repetition av ett sexuellt ägobegär som tidigare var mer stabilt, hållbart eller permanent i förhållande till sitt föremål eller den sexuellt eftertraktade parten, än vad detta begär, som ju är detsamma som "förälskelse", är i våra dagar. Tidigare kunde en ömsesidig förälskelse mellan tvenne parter liksom hos djuren vara hela livet ut, och det därpå baserade äktenskapet blev bestående och lyckligt. I våra dagar eller på jordmänniskans nuvarande intellektuella stadium är en förälskelse endast av en mera flyktig natur, något som mycket snabbt är utlevt. Och med utlevelsen dör ju intresset för förälskelsens föremål. Det är denna utlevda förälskelse och det döende intresset för den sexuella partnern som gör att äktenskapet inte består av "smekmånad" hela livet igenom utan att dessa lyckans dagar endast utgör en liten kort period under äktenskapets första tid. Och det är av denna anledning som äktenskapen, där de inte upplöses genom skilsmässa, måste baseras på andra företeelser, såsom kamratskap, gemensamma intressen, eller måste hållas vid liv "till skydd för barnen", och därför i själva verket endast i kraft av en vigselattest bär benämningen "äktenskap". Men ett äktenskap baserat på andra fundament än parningslivets lyckotillstånd kan endast vara ett skenäktenskap. I jämförelse med de äktenskap eller parningssamliv som vi finner hos de monogamt levande djuren är sålunda jordmänniskornas äktenskap eller parningssamliv, så när som på smekmånadsperioden, snarast att betrakta som artificiella. Det sanna äktenskapet, d.v.s. samlivet under smekmånadstiden, omfattar alltså hos jordmänniskorna blott ett relativt litet område. Inom de ingångna äktenskapens övriga område eller förlopp, alltså efter det att smekmånadstiden upphört, är äktenskapet i verkligheten mer eller mindre att betrakta som kamouflag. Här är äktenskapet baserat på beteenden som ligger utanför parternas ömsesidiga förälskelse, eftersom denna ju inte längre existerar. I annat fall skulle ju smekmånadstiden ha fortsatt. Dessa beteenden kan vara ren och skär kärlek, i och med att den part, för vilken skilsmässa speciellt var aktuell eller önskvärd, helt enkelt inte nämns att genom skilsmässan skapa sorg och obehag för den andra parten. Här bör vi inflika att parternas förälskelse i varandra som regel aldrig upphör samtidigt. Om så vore fallet, skulle ju en skilsmässa inte betyda något särskilt mentalt lidande. Men nu vållar alltså en skilsmässa stora själsliga kval och lidanden hos den part som ännu har sin förälskelse kvar. Den andra parten kan alltså som nämnt sitta inne med en sådan allmänmänsklig kärlek att den inte nämns påföra motparten de lidanden och obehagligheter som skilsmässan i den givna situationen skulle skapa, varför äktenskapet får fortsätta. Men ett sådant äktenskap är ju trots allt inte helt fullkomligt, eftersom den ömsesidiga förälskelsen och den därav följande fulla sexuella kraften inte är närvarande. Hårtill kommer så de äktenskap som endast hålls vid liv för barnens skull eller av rädsla för skandal eller av andra rent fysiska orsaker. Det är dessa mer eller mindre utpräglade skenäktenskap som är orsaken till att vi måste beteckna den jordmänskliga äktenskapliga sfären som "de olyckliga äktenskapens zon". Visar inte hela denna jordmänskliga äktenskapliga degeneration att jordmänniskans sympatianlag har förändrats och att denna förändring inte är till äktenskapets fördel?

ST. 1829

Orsaken till den äktenskapliga degenerationen är inte en moralisk brist utan en organisk förvandlingsprocess i jordmänniskans sympatianlag

De människor, hos vilka dessa sympatianlag sålunda är förändrade och skapar degeneration i äktenskapet, kan inte sägas vara speciellt samvetslösa, hatfyllda

eller onda människor, när det är tal om deras allmänna förhållande till medmänniskorna och omgivningen utanför det äktenskapliga området. Här representerar de en utvecklingsstandard eller intellektualitet som står högt över de i stycket 1746 omtalade "riktiga karlarnas" och motsvarande "riktiga kvinnornas" intellektuella standard och humana inställning till omgivningen utanför äktenskapet eller parningsområdet. Som tidigare påpekat beror deras svaga eller instabila äktenskapliga uppträdande inte på en allmän moralisk brist i deras karaktär utan är en följd av deras förvandlade sympatianlag och det därigenom förvandlade sexuella psyket. Detta betyder alltså återigen, att den organiska struktur som oundvikligen skapar det fullkomliga hanväsendet och motsvarande honväsen inte längre existerar i deras psyke i sin ursprungliga fullständiga form. Den är på sin höjd där endast delvis. Och en organisk struktur som inte är fullkomlig måste ju föra med sig, att de därpå baserade egenskaperna inte heller kan vara fullkomliga. Har man svaga ben, så blir följden att man går dåligt. Har man mist sina ögon, kan man inte se. Och på samma sätt som den dåliga gången och blindheten hos sådana personer inte kan stämpas som omoral, kan ett väsens brist på äktenskaplig fullkomlighet på grund av sympatianlagens förvandling inte heller stämpas som omoral. Väsendet blir omoraliskt först när det inte vill inse denna sin egen äktenskapliga degeneration och oförmåga utan fortsätter med att göra andra olyckliga genom att binda dem vid sig i kortvariga äktenskap eller sexuella samliv som redan på förhand är dömda att endast bli inledningsstadier till skilsmässa. Här är det som den stora mängden av jordmänniska äktenskap av i dag har moraliska brister och därmed ger upphov till otaliga skilsmässoprocesser och skapar hemlöshet eller olyckliga hem för skilsmässobarnen.

ST. 1830 *En tillbakablick över de olika väsendenas moral och omoral i och utanför äktenskapet*

Som vi här har sett, är det alltså inte en stagnerad utveckling eller tillbakagång i moral som är huvudorsaken till hela den stora äktenskapliga misären, utan i stället en fundamental degeneration av själva den djuriska parningsprincipen hos den jordiska människan. Företrädarna för de moraliska bristerna, när det gäller det jordmänniska parnings- eller äktenskapstillståndet, var i mycket stor utsträckning väsen som utanför det äktenskapliga visade sig vara högt utvecklade. Många av dem var intellektuella personer som skapade genial konst eller intog viktiga positioner på många andra kulturella områden, där deras arbete kännetecknades av stor trofasthet, energi och självupppoffring. På dessa väsens områden finns ett mycket stort antal personer som – bortsett från deras äktenskapliga misär eller degeneration – ägnar samhällets kulturella företeelser och uppbyggnad ett kärleksfullt och uppoffrande arbete, ett arbete som de tidigare omtalade "riktiga karlarna" och motsvarande "riktiga kvinnorna", d.v.s. de ännu robusta, maskulina männen och de robusta, feminina kvinnorna, omöjligt är i stånd att prestera. Dessa sistnämnda väsen av båda könen är utanför sin parningskänsla eller inställning till det motsatta könet endast i stånd att känna antipati och svartsjuka. De är krigiskt eller fientligt inställda mot var och en som hämmar eller kommer i vägen för deras privata själviska begärs tillfredsställelse. Tankar eller föreställningar om att offra sig för staten eller samhället kan blott hysas av ett litet fåtal av dessa väsen. Däremot kan de mindre utvecklade ofta offra sig för det motsatta könet. Ja, de drar sig inte för att röva och plundra, mörda och dräpa, om de finner detta nödvändigt i situationer där det gäller att erövra eller behaga detta kön. Försåvitt de inte nått det intellektuella stadium, där de utvecklats till den kulmination i själviskhet som skapar gangstermentalitet och där det varken finns moralisk känsla, sympati eller hjärtevärm när det gäller att tillfredsställa detta kulminerande själviska begär, så kan man säga att dessa väsens parnings- och samlivstillstånd ännu i stor utsträckning är fundamentalt och stabilt. Här existerar ännu

äktenskaplig trofasthet och lycka i det sexuella samlivet. Men i gengäld är trofastheten och sympatin desto mindre, när det rör sig om förhållanden utanför detta samliv, d.v.s. i förhållandena till medväsendena. Här kan de mycket väl vara omoraliska, även om de naturligtvis inte precis kan mäta sig med gangsterna eller andra intelligenta men amoraliska väsen.

Fredag

SMÅBOKEN – JULEVANGELIET

KAP. 21 *Världens största konstverk har inte blivit till genom hanköns- eller honkönsmentalitet eller genom självbevarelsedrift, utan genom kristusmentalitet*

Vad är det då som gör att jordmänniskan är något mer än ett däggdjur? – Det är alla de manifestationsarter som inte är nödvändiga för eller har något att göra med ett vidmakthållande av äktenskapet, fortplantningen eller parningsakten. Det är med andra ord alla de manifestationer som en människa av hjärtat har lust att utföra, inte därför att de utgör en betingelse för självbevarelsedriften eller i kampen för det dagliga brödet och inte för att de eventuellt ger mycket pengar, utan enbart därför att det är en gudomlig njutning att sysselsätta sig med dessa speciella manifestationer för deras egen skull. Att utföra en viss bestämd manifestationsart eller en viss sorts arbete, endast därför att det ligger en glädje och inspiration i att utföra själva arbetet, visar en helt ny mentalitet. Det är närvaron av detta mentala tillstånd som utgör de begynnande symtomen på att väsendet är ett "kristusbarn". Det är nämligen de begynnande talangerna för manifestation av "himmelriket". Det är begynnelsen till den värld, i vilken det inte skall vara "gråt och tandagnisslan". Det är början till fundamentet för den "frid" och det "välbehag" för jordmänniskan som julevangeliet ger löfte om. Det är nämligen produkterna av denna stora glädje och inspiration som bland annat fyller all världens museer eller offentliga konstsamlingar med de så kallade ovärderliga "konstskatterna". Rymmer inte dessa stora, för allmänheten tillgängliga konstsamlingar geniala manifestationer, ja rent av överjordiskt sköna alster av världens största genier, till allmänt beskådande, till glädje och inspiration för allmänheten eller samhällets alla enskilda individer? – Vilken skillnad mellan ett sådant museum och ett affärsmässigt varuhus! – I museet ser vi ett stort, utvalt och granskat område av det yppersta som jordmänniskan kunnat frambringa, helt utan tanke på ekonomisk vinning, ära eller berömmelse. Ja, visar inte historien just exempel på hur enskilda konstnärer eller genier rent av svultit, lidit nöd och brist på det dagliga livets alla områden och avstått från ett högt betalt förvärvsarbete eller varit utsatta för förlöjligande, spott och spe, kritik och förföljelse, till och med från sin familj och sina närmaste vänner, endast därför att de efterkommit sitt genis starkaste krav, begär eller drift och därigenom fullbordat sina geniala mästerverk utan någon som helst materiell vinning. Tänk, om dessa konstens eller skaparförmågans stora representanter i stället för sin konst hade valt ett arbete som kunnat ge dem stora inkomster, hur fattig skulle då inte världen i dag ha varit på verkligt stora geniala mästerverk. Men dessa stora genier valde alltså att skapa konst hellre än att skapa förmögenhet. De kände att det var deras mission att skapa sköna ting, utan att ta hänsyn till vad det skulle kosta dem själva i umbäranden och tårar. Och deras geni trollade fram konstens största uppenbarelser, mästerverk som i dag måste betalas med miljontals kronor, pund eller dollar – om de inte redan blivit samhällets och därmed hela mänsklighetens egendom och därför inte längre kan köpas eller omsättas i försäljningsvärde.

Museerna runt om i världen rymmer alltså jordens största rikedomar i form av geniala konstverk, uttryck för jordmänniskans allra högsta kunnande, till och med skapade under svält, umbäranden och tårar. Dessa mästerverk har inte tillkommit på grund av något anbud om en viss betalning i timmen, om

dagen eller i veckan. De har endast blivit till därför att deras upphov känt att de måste skapas, och för dem var det glädje nog, att de trots allt lyckats skapa dem.

Att sedan andra människor, geniala affärsmän, tjänat stora förmögenheter på mästarnas verk och levt högt på dessa geniala konstalster, innan de blivit offentlig egendom och därmed tillgängliga för allmänheten, detta förändrar ju inte de omständigheter under vilka de kommit till, och som uppenbarar deras upphov eller skapare som "kristusväsen" på detta speciella skaparfält. Sådana skapelser har i många av dessa väsens liv orsakat både "getsemane" och "korsfästelse". Men sedermera, efter hand som massan utvecklades till att uppskatta och förstå deras verk eller geniala manifestationer, har man höjt dem till skyarna, så att de genom detta erkännande har fått en sorts "uppståndelse". Att det är "kristusprincipen" som vi här i dessa väsen har framför oss, går det alltså inte att komma ifrån.

KAP. 22 *Skillnaden mellan varuhuset och konstmuseet*

Hur helt annorlunda är det inte med produkterna i ett varuhus eller en affär! – Här uppvisas också många underbara, ja till och med geniala ting. Men dessa har inte frigivits som offentlig egendom eller utställts enbart för att gratis beskådas av allmänheten. De är ännu ofria och bundna eller monopoliserade som medel, varigenom smarta finanshajar och aktieägare dagligen kan föröka sina förmögenheter utan att själva utföra något nämnvärt arbete, och alltså i hög grad leva på producenternas eller skaparnas bekostnad. Och hur är det med alla övriga produkter i ett sådant varuhus, tjänar de inte samma ändamål? – Och vilka är det som framställer alla dessa produkter? – Är det människor som tillverkar dem endast i glädje över att just få tillverka dem, utan hänsyn till ekonomi eller vinning? – Nej, det hör i så fall endast till undantagen. Det allmängiltiga är i stället att varorna är tillverkade av betalda arbetare som, genom omständigheternas tvång och sin obemedlade ställning, alltifrån födelsen är predestinerade till att dagligen av sitt liv sälja vissa timmars arbetskraft för att av samma liv bärga just de timmar som de med nödvändighet måste använda till att sova och till att sörja för artens fortbestånd eller sitt erotiska krav. Det är en självklar sak att det av dessa varelser manifesterade arbetet inte blir utfört i glädje över att man just får utföra det, för arbetets egen skull, vad det än må kosta, och oavsett om man får betalt för det eller inte. Det allmängiltiga är ju att det uteslutande utförs som betalt arbete. Men betalt arbete är ju detsamma som betalt liv, och betalt liv åter är ju detsamma som slaveri. Varuhus och övriga affärs- och butikslokaler skiljer sig alltså från museer därigenom, att medan de sistnämnda är utställningslokaler för geniala alster, osjälvviskt framställda och skänkta av sina upphov mer av glädje över skapandet som sådant och den glädje och inspiration de kan vara för andra, än med tanke på materiell vinning, så är däremot varuhusen och affärerna utställningslokaler för produkter som skapats av "slavar" eller människor som varit nödsakade att dagligen sälja vissa timmar av sitt liv för att bärga dygnets övriga timmar åt sig själva. Dessa alster eller produkter återigen är bara avsedda till att, som nyttoföremål kamouflerade betalningsmedel eller valuta, göra det möjligt för affärernas eller varuhusens innehavare att utnyttja eller köpa ännu fler timmar, dagar eller månader av andra människors liv. Vad anser man om att det i ett sådant varuhus säljs varor till priser som kanske utgör mer än det dubbla framställningspriset, alla kostnader inräknade? – Betalar man inte här en summa pengar som man inte alls får någonting för? – Och betyder inte detta för en obemedlad köpare ett antal dagars eller månaders arbete hos någon arbetsgivare?

Sannerligen, det är skillnad på ett affärsmässigt varuhus och ett museum. Affärshuset existerar i kraft av köp och försäljning av jordmänniskors liv,

vilket principiellt är detsamma som "slaveri". Museet däremot existerar i kraft av stora mästars osjälviskt skapade, geniala konstverk, i vilkas betagande inspirationskraft och stimulerande intellektuella utstrålning det kärleksfullt söker omfamna alla sina besökande. Står vi inte här, inför dessa två sorters varuhus eller magasin, vid portarna till två världar? – Är inte ingången till affärshuset porten in till koncentrationen av den värld, där livet är pantsatt som betalning för de timmar man nödvändigtvis måste ha för att få sova och befordra artens eller släktets bestånd och fortplantning och där man alltså "måste äta sitt bröd i sitt anletes svett". Därför är frågan här inte, vilket arbete man helst vill utföra, utan i stället vilket arbete som ger mest pengar eller största ekonomiska vinning, då den här erhållna valutan utgör det halmstrå som alla ekonomiskt slavbundna jordmänniskor med begärlighet griper efter, i tro att de med hjälp därav kan häva sig upp ur den materiella fångenskapen och köpa tillbaka sina själers förlorade frihet. På denna övertro är varuhuset och affärslivet baserade. Och ju flottare rostfria stålpelare, spegelglasdörrar och marmorfasader de briljerar med, desto starkare bekräftar och uttrycker de denna övertros triumf. Men lika lite som en drunknande kan rädda sig med hjälp av ett halmstrå, kan en människa köpa sig verklig själsfrid med hjälp av någon valuta – kronor, pund eller dollar. Rikedomen är ett själens fängelse lika mycket som fattigdomen. Sade inte världsåterlösaren till sina lärjungar att "det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike"? – Nej, affärsvärldens stora palats, varuhus och banker visar inte vägen till julevangeliets stora och varaktiga "frid på jorden" och det därav följande "välbehaget" för människorna.

KAP. 23 *De konstnärliga mästerverken är "kärleksbevis"*

I de stora museerna, biblioteken och andra för allmänheten tillgängliga intellektuella centra har man däremot tillfälle att se några av världens största och skönaste intellektuella alster, varmed man kan berika sin ande, bli stimulerad och besjälad med innerlig längtan efter att själv kunna nå upp till en sådan fullkomlighet i skapande som strålar ut från galleriernas väggar, hyllor och montrar. Är inte alla dessa geniala konstnärliga skapelser – böcker, tavlor eller skulpturer – en enda stor samling "kärleksbevis"? – Är de inte just avsedda att liva upp, pryda och försköna de väggar, salar, gallerier och övriga omgivningar där de placeras? – De är sannerligen inte framställda för att göra omgivningen ful, mörk och trist. Men när de sålunda skall liva upp och försköna tillvaron och omgivningen för åskådaren är de ju i allra högsta grad "kärleksbevis" för denne åskådare. Och dessa konstnärliga alster, särskilt när det gäller tavlor och skulpturer, är alls inga medel, varigenom man kan göra andra väsens livstimmar till "slaveri" – långt därifrån! Då de sålunda enbart utgör "kärleksbevis", är det ju den absolut hundra procentiga "nästkärleken" som här värmande och livgivande strålar oss till mötes från museets stora, ljusa salar. Här ser vi produkter, skapade av sina upphov enbart i glädjen över att åstadkomma något som kan värma och lysa upp människosinnet, oberoende av vad det kostat av svält eller korsfästelse och utan någon som helst tanke på ekonomisk vinning. Vem har större kärlek än den som offerar sitt liv endast för att medverka till att göra andras liv lyckligt? – När geniet eller mästaren sålunda trotsar svält, nöd och elände, spott och spe, och inte ser till någon ekonomisk vinning, emedan det betyder livet för honom att få sin skapelse så fullkomlig som möjligt, och när denna skapelse fortsätter att ge åskådaren "kärleksbevis" och fylla hans sinne med beundran, inspiration och längtan efter att själv nå fullkomligheten, då måste man erkänna, att konstverkets eller mästerverkets skapare verkligen älskat eller gjort mer för denne åskådare än han gjort för sig själv. Självtrotsade han alla besvärlig-

heter för att skapa sitt verk sådant, att det kunde bli just ett permanent "kärleksbevis" för åskådaren. Sannerligen, är inte detta "nästkärlek"?

KAP. 25 *"Himmelriket" eller den verkliga världsfreden är inte en värld som bygger på tävlan i rofferi av medmänniskornas livstimmar*

I varuhuset blomstrar alltså den värld eller mentala sfär, där man "hellre tager än giver" och därigenom hämmar sin totala andliga frihet. Jordmänniskan har blivit en mental slav, en pengarnas fånge, antingen det är som tiggare eller som en krösus. Det är ingen av dessa två former av framträdande som uppfyller villkoren för världsfreden. Och denna kommer därför också att förbli ouppnåelig så länge dessa två manifestationsformer är allmängiltiga. "Himmelriket" eller den verkliga världsfreden är inte en värld av vare sig legala eller illegala slavar eller slavägare. Det är inte en värld av individer med herrefolkstendenser. Det är inte ett rike eller en sfär som baseras på tävlan i rofferi av medmänniskornas livstimmar. Det kan enbart vara en värld där alla älskar alla, eller varje individ älskar sin nästa som sig själv. Julevangeliet är alltså inte en vacker utopi, utan är tvärtom jordmänsklighetens framtida allra högsta vetenskap. Och det är denna vetenskap som strålar ut från all uppenbarelse av verklig genial konst, skapar atmosfären i de stora konstmuseernas mäktiga hallar och sprider denna världsförskönande atmosfär från sina väggar, hyllor och montrar. Även här är det omskapade livstimmar vi ser, men dessa är inte längre betalningsmedel i den mentala och kroppsliga slaveriets ekonomi. Nu har de uppnått vad de ursprungligen var bestämda till – deras upphov må ha varit medvetna därom eller ej – nämligen att vara kärleksbevis för varje åskådare och sända ett himmelskt eller överjordiskt inspirerande ljus djupt ned i hans själ, och därigenom låta honom förnimma existensen av en värld som är högre än den på köp och försäljning av livstimmar baserade slav- och herrefolkstillvaro som vi hittills har uppfattat som kultur och civilisation. Ländernas stora konstmuseer är sålunda det begynnande resultatet av det "riktiga människorikets" intåg i den jordiska sfären. Allt som utgör verklig genial konst kan enbart vara en kulmination av vetenskap, liksom verklig vetenskap i sig själv endast kan manifesteras som genial konst. Dessa två faktorer bildar således tillsammans en enhet som endast kan existera som ett verkligt kärleksbevis, vilket vill säga att denna enhet uteslutande är till glädje och välsignelse för åskådaren. En konst som i sin struktur inte representerar den högsta vetenskapen på sitt område, är inte konst, och den vetenskap som inte är konst, är inte heller någon verklig vetenskap.

KAP. 26 *När vetenskapen inte är konst, och konsten inte är vetenskap*

När ett så kallat konstverk inte är konst, är det för att dess upphov har saknat kunskap och rutin i att bringa sitt verk i hundra procentig kontakt med livets lagar eller dess skapelsevibration. Och i samma grad som det inte är på våglängd därmed, kommer det att framträda som disharmoni. Då det sålunda inte är fullkomligt, kommer det att i motsvarande grad vara missvisande. Det kommer alltså att leda de väsen som inte kan se ofullkomligheten på avvägar, i deras uppfattning av den del av livet som de skulle lära känna genom detta konstverk, vare sig det gäller landskap, levande väsen eller abstrakta företeelser. Det är precis samma sak här som med en bok eller ett litterärt verk. I samma grad som detta avviker från den hundra procentiga fullkomligheten är det ju också missvisande, och dess beskrivningar eller analyser falska. Den som skall lära känna den absoluta sanningen eller verkligheten enligt en sådan framställning, blir alltså, i samma utsträckning som verket är missvisande, förd utanför de verkliga fakta. Och endast det ofullkomliga väsendet kan uppfatta en sådan bok som ett

fulländat konstverk.

Om en vetenskap inte är konst, är det därför att inte heller den är i hundra procentig kontakt med livets lagar, varför den då också nödvändigtvis måste framträda som disharmoni. Överallt där en vetenskap inte är konst kommer den att bringa olycka och lidande över människorna. Är det inte just till följd av en sådan vetenskap som stora delar av jorden ödelagts och miljoner människor dödade i utrotningsläger med gaskamrar, tortyrredskap och andra vetenskapliga påfund? – Och vad skall man säga om atombomberna och städerna Hiroshimas och Nagasakis undergång, där tusentals människor – barn, vuxna och gamla – mitt i sitt dagliga bestyr, på väg till skola, fabrik och kontor, utan varning plötsligt utplånas genom vetenskapens helveteseld? – Är det konst? – Är det fullkomlighet? – Är det en absolut sanningsuppenbarelse? – Är det livets slutliga mening och mål som här uppenbaras för oss? – Om det inte är så, hur kan det då vara konst? – Och om det inte är konst, vilket alltså vill säga att det inte är en fullkomlig uppenbarelse av livets mening och därför måste vara en ofullkomlig eller falsk uppenbarelse av denna mening, hur kan då denna atombombning vara vetenskap? – En vetenskap som inte är sanning kan omöjligt vara vetenskap. Endast dårar eller en ovetande hop låter sig bländas av all den som vetenskap kamouflerade osanningen och därav följande viljeföring eller beteende.

KAP. 27 *Det verkliga geniet uppenbarar genom sitt vetande och sin makt endast kärlek*

Men är då inte atombomben och alla övriga vetenskapliga företeelser geniala? – Är det inte genialt att man kunnat uppdaga så mycket av materiens struktur att man därigenom har blivit i stånd att behärska naturkrafterna på ett så överdådigt sätt? – Jo, det är riktigt att de vetenskapliga upptäckterna och uppfinningarna är uttryck för stor intelligens på de rent fysiska, tekniska och kemiska områdena, men de avslöjar samtidigt att deras upphovsmän totalt saknar vetande om vad denna väldiga kunskap ska användas till. Jordmänniskan har sålunda utvecklat sin förmåga att jonglera med elementen. Hon kan skapa blixt och åska. Hon har blivit en materiell gigant, men något geni är denna gigant inte, så länge hennes resultat inte är ett kärleksfullt inspirerande och livgivande konstverk för åskådarna. Så länge denna gigants manifestationer endast kan uppvisa ett samlat resultat i form av en delvis ödelagd, torterad, demoraliserad, materialistisk och hämndgirig mänsklighet, som svältande och frysande söker sin tillflykt till ruinhögarna av de en gång så vackra, med föda, värme, ljus och allt livets goda försedda kulturcentra, så länge är denna gigants verk inte någon verklig konst och därmed helt utan genialitet. Ja, det är närmast bara att betrakta som ett allt dominerande fuskverk. Då genialiteten är konstens kulmination, kan över huvud taget ingenting bli genialt utan att vara konst. Genialiteten består inte i att kunna skaffa sig kunskap och makt, utan uteslutande i detta: att med kunskap och makt kunna uppenbara den absoluta sanningen, livets absoluta mening, vilket återigen är detsamma som den absoluta kärleken. När vetenskapen kulminerar – inte i att ödelägga och lemlästa mänskligheten – utan i att bringa den i allra högsta kontakt med livets mening eller kärleken, då har den blivit till verklig eller absolut genialitet. Och denna genialitet är kulminationen av julevangeliets uppfyllelse. Då råder en varaktig fred på jorden, och välbehagets strålar i form av det absoluta himmelriket lyser över alla dess kontinenter och hav.